

Diumenge de Rams (A)

Text de l'Evangelí (Mt 26,14—27,66): En aquell temps, un dels Dotze, l'anomenat Judes Iscariot, se n'anà a trobar els grans sacerdots i els digué: «Què esteu disposats a donar-me si us entrego Jesús?». Ells li van oferir trenta monedes de plata. I des d'aleshores Judes buscava una ocasió per entregar-lo.

El primer dia dels Àzims, els deixebles anaren a dir a Jesús: «On vols que et fem els preparatius per a menjar el sopar pasqual?». Ell respongué: «Aneu a la ciutat, a casa de tal, i digueu-li: 'El Mestre diu: La meva hora és a prop. Faré el sopar pasqual amb els meus deixebles a casa teva'. Els deixebles van complir el que Jesús els havia ordenat i prepararen el sopar pasqual.

Arribat el capvespre, Jesús es posà a taula amb els Dotze. Mentre sopaven, digué: «Us ho asseguro: un de vosaltres em trairà». Molt entristits, li anaven preguntant, l'un rere l'altre: «¿No sóc pas jo, Senyor?». Jesús respongué: «Un que busca amb mi al mateix plat és el qui em trairà. El Fill de l'home se'n va, tal com l'Escriptura ha dit d'Ell, però ai de l'home que el traeix! Més li valdria no haver nascut». Judes, el qui el traïa, li preguntà: «¿No sóc pas jo, rabí?». Ell li respongué: «Tu ho has dit».

Mentre sopaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí i, tot donant-lo als deixebles, digué: «Preneu, mengeu-ne: això és el meu cos». Després prengué una copa, digué l'acció de gràcies i els la donà tot dient: «Beveu-ne tots, que això és la meva sang, la sang de l'aliança, vessada per tothom en remissió dels pecats. Us asseguro que des d'ara ja no beuré d'aquest fruit de la vinya fins al dia que begui vi nou amb vosaltres en el Regne del meu Pare».

Oliveres. Llavors Jesús els digué: «Aquesta nit, davant el que em passarà, tots vosaltres fallareu, perquè diu l'Escriptura: 'Mataré el pastor, i es dispersaran les ovelles del ramat'. Però quan hauré ressuscitat aniré davant vostre a Galilea». Pere li va contestar: «Ni que tots fallin, jo no fallaré pas». Jesús li digué: «T'ho asseguro: aquesta mateixa nit, abans no canti el gall, m'hauràs negat tres vegades». Llavors Pere li diu: «Ni que em calgui morir amb tu, no et negaré». I tots els altres deixebles digueren el mateix.

Llavors Jesús va arribar amb els deixebles en un terreny anomenat Getsemaní, i els digué: «Seieu aquí mentre vaig allà a pregar». Va prendre amb Ell Pere i els dos fills de Zebedeu, i començà a sentir tristor i abatiment. Llavors els digué: «Sento a l'ànima una tristor de mort. Quedeu-vos aquí i vetlleu amb mi». S'avançà un tros enllà, es prosternà amb el front a terra i pregava dient: «Pare meu, si és possible, que aquesta copa s'allunyi de mi. Però que no es faci com jo vull, sinó com tu vols». Després va cap als deixebles i els troba dormint. Diu a Pere: «Així, doncs, ¿no heu estat capaços de vetllar una hora amb mi? Vetlleu i pregueu, per no caure en la temptació. L'esperit de l'home és prompte, però la seva carn és feble». Se n'anà per segona vegada i va pregar dient: «Pare meu, si aquesta copa no pot passar lluny sense que jo la begui, que es faci la teva voluntat». Després tornà i els trobà dormint: és que els ulls els pesaven. Els deixà i se'n tornà a pregar per tercera vegada, dient les mateixes paraules. Llavors va cap als deixebles i els diu: «Dormiu ara i reposeu! S'acosta l'hora, i el Fill de l'home serà entregat en mans dels pecadors. Aixequen-vos, anem! El qui em traeix ja és aquí».

Encara Jesús parlava quan va arribar Judes, un dels Dotze.

L'acompanyava molta gent, armada amb espases i garrots, que venia

de part dels grans sacerdots i dels notables del poble. El qui el traïa els havia donat aquest senyal: «És el qui jo besaré: deteniu-lo». Tot seguit es va acostar a Jesús i li digué: «Salve, rabí!». I el besà. Jesús li digué: «Company, estigues pel que has de fer». Llavors s'abraonaren sobre Jesús i el detingueren. Però un dels qui anaven amb Ell desembeinà tot seguit l'espasa i, d'un cop, tallà l'orella al criat del gran sacerdot. Jesús li diu: «Torna l'espasa a la beina, que tots els qui empunyen l'espasa, per l'espasa moriran. ¿Et penses que no puc demanar ajut al meu Pare? Ara mateix m'enviaria més de dotze legions d'àngels. Però llavors, com es complirien les Escriptures, segons les quals cal que sigui així?». En aquella mateixa hora, Jesús digué a la gent: «Heu sortit a agafar-me armats amb espases i garrots, com si fos un bandoler. Cada dia m'asseia al temple per ensenyar i no em vau detenir. Però tot això ha passat perquè es complís el que hi ha escrit en els llibres dels Profetes». Llavors tots els deixebles l'abandonaren i fugiren.

Els qui havien detingut Jesús se'l van endur a casa de Caifàs, el gran sacerdot, on s'havien reunit els mestres de la Llei i els notables. Pere el seguia de lluny, fins que va arribar al pati de la casa del gran sacerdot. Hi entrà i s'assegué amb els guardes per veure quin seria el desenllaç. Els grans sacerdots i tot el Sanedrí buscaven una falsa declaració contra Jesús per condemnar-lo a mort, però no en van trobar cap, tot i que es van presentar molts falsos testimonis. Finalment se'n presentaren dos que van declarar: «Aquest va dir: 'Puc destruir el santuari de Déu i reconstruir-lo en tres dies'».

Llavors el gran sacerdot s'aixecà i va dir a Jesús: «¿No contestes res? Què en dius, de les acusacions que aquests et fan?». Però Jesús callava. El gran sacerdot li digué: «Et conjuro pel Déu viu que ens

diguis si tu ets el Messies, el Fill de Déu!». Jesús li respon: «Tu ho has dit. Us ho asseguro: des d'ara veureu el Fill de l'home assegut a la dreta del Totpoderós i venint sobre els núvols del cel». Aleshores el gran sacerdot s'esquinçà els vestits exclamant: «Ha blasfemat! Per què necessitem més testimonis? Ara mateix acabeu de sentir la blasfèmia. Què us en sembla?». Ells respongueren: «Mereix pena de mort!». Llavors es posaren a escopir-li a la cara i a donar-li cops de puny. Altres li pegaven bufetades tot dient: «Fes de profeta, Messies! Endequina qui t'ha pegat!».

Mentrestant, Pere s'estava assegut a fora, al pati. Se li va acostar una criada i li digué: «Tu també hi anaves, amb Jesús, el Galileu». Però ell ho negà davant de tothom: «No sé de què parles». Quan Pere sortia cap al portal, una altra criada el veié i digué als qui eren allí: «Aquest anava amb Jesús, el Natzarè». Pere ho tornà a negar tot jurant: «No conec aquest home». Poc després, els qui eren allí es van acostar a Pere i li digueren: «És veritat que tu també ets d'ells: si fins i tot se't nota per l'accent amb què parles!». Llavors es posà a maleir i a jurar dient: «Jo no conec aquest home!». A l'instant va cantar el gall. Pere es va recordar d'allò que Jesús li havia dit: «Abans no canti el gall, m'hauràs negat tres vegades». I així que va ser fora va plorar amargament.

Quan va despuntar el dia, tots els grans sacerdots i els notables del poble van prendre l'acord de condemnar Jesús a mort. I després de fer-lo lligar, se'l van endur i l'entregaren a Pilat, el governador.

Aleshores Judes, el qui l'havia traït, quan veié que l'havien condemnat, es penedí del que havia fet. Va retornar les trenta monedes de plata als grans sacerdots i als notables, i els digué: «He pecat entregant a la mort un innocent». Però ells li contestaren: «I

a nosaltres què ens importa? Això és cosa teva!». Ell va llençar les monedes al santuari i sortí. Se'n va anar i es va penjar. Els grans sacerdots recolliren les monedes tot dient-se: «No és permès de tirar-les al tresor del temple, perquè són preu de sang». Llavors van prendre l'acord de comprar amb aquells diners el Camp del Terrisser per sepultar-hi els forasters. Per això, fins al dia d'avui aquell camp s'anomena “Camp de Sang”. Així es va complir allò que havia anunciat el profeta Jeremies: «Prengueren les trenta monedes, el preu d'aquell que alguns israelites havien avaluat, i les donaren a canvi del Camp del Terrisser, tal com m'havia ordenat el Senyor».

Jesús comparegué davant el governador. El governador el va interrogar: «¿Tu ets el rei dels jueus?». Jesús li respongué: «Tu ho dius». Però Jesús no contestava res a les acusacions que li feien els grans sacerdots i els notables. Aleshores Pilat li diu: «¿No sents quants testimonis presenten contra tu?». Però Jesús no li va respondre res sobre cap acusació, i el governador n'estava tot sorprès.

Cada any, per la festa de Pasqua, el governador tenia el costum de deixar lliure el pres que la gent volia. Llavors tenien un pres famós, un tal Barrabàs. Quan la gent, doncs, s'hagué reunit, Pilat els digué: «Qui voleu que us deixi lliure, Barrabàs, o Jesús, l'anomenat Messies?». Deia això perquè sabia que li havien entregat Jesús per enveja. Mentre Pilat era al tribunal, la seva dona li féu arribar aquest missatge: «Desentén-te del cas d'aquest just. Avui, en somnis, he patit molt per causa d'Ell».

Mentrestant els grans sacerdots i els notables van convèncer la gent que reclamessin Barrabàs i fessin matar Jesús. El governador els preguntà: «Quin d'aquests dos voleu que us deixi lliure?». Ells

respongueren: «Barrabàs!». Pilat els diu: «I de Jesús, l'anomenat Messies, què n'he de fer?». Tots van respondre: «Que el crucifiquin!». Ell replicà: «Però quin mal ha fet?». Ells cridaven encara més fort: «Que el crucifiquin!». Pilat, veient que no en treia res i que més aviat començava un avalot, es rentà les mans amb aigua davant la gent i els va dir: «Jo sóc innocent de la sang d'aquest home. Això és cosa vostra». Tot el poble respongué: «Que la seva sang caigui sobre nosaltres i els nostres fills!». Llavors els deixà lliure Barrabàs i, després de fer assotar Jesús, el va entregar perquè fos crucificat.

Els soldats del governador es van endur Jesús dins el pretori i reuniren al seu voltant tota la cohort. El van despullar, el cobriren amb una capa de color escarlata i li posaren al cap una corona d'espines que havien trenat, i a la mà dreta una canya.

S'agenollaven al seu davant i l'escarnien dient: «Salve, rei dels jueus!». Després li escopien, prenien la canya i li pegaven al cap. Acabada la burla, li tragueren la capa, li posaren els seus vestits i se l'endugueren per crucificar-lo.

Quan sortien van trobar un home de Cirene, que es deia Simó, i l'obligaren a portar la creu de Jesús. Arribats en un indret anomenat Gòlgota —que vol dir “lloc de la Calavera”—, li donaren a beure vi barrejat amb fel; Ell el va tastar, però no en volgué beure. Després de crucificar-lo, es repartiren els seus vestits jugant-se'ls als daus. I s'estaven asseguts allà custodiant-lo. Damunt el seu cap havien posat escrita la causa de la seva condemna: «Aquest és Jesús, el rei dels jueus». Juntament amb Ell foren crucificats dos bandolers, l'un a la dreta i l'altre a l'esquerra. Els qui passaven per allí l'injuriaven movent el cap amb aires de mofa i dient: «Tu que havies de destruir el santuari i reconstruir-lo en tres dies, salva't a

tu mateix, si ets Fill de Déu, i baixa de la creu!». També els grans sacerdots se'n burlaven, amb els mestres de la Llei i els notables, tot dient: «Ell que va salvar-ne d'altres, a si mateix no es pot salvar! És rei d'Israel: que baixi ara de la creu i creurem en ell! Ha confiat en Déu: que l'alliberi ara, si tant se l'estima! Ell, que va dir: 'Sóc Fill de Déu'!». Els bandolers que havien estat crucificats amb Ell l'insultaven de la mateixa manera.

Des del migdia fins a les tres de la tarda es va estendre una foscor per tota la terra. I cap a les tres de la tarda, Jesús va exclamar amb tota la força: «Elí, Elí, ¿lemà sabactani?» —que vol dir: «Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat?». En sentir-ho, alguns dels qui eren allí deien: «Aquest crida Elies». De seguida un d'ells corregué a prendre una esponja, la xopà de vinagre, la posà al capdamunt d'una canya i la hi donava perquè begués. Els altres deien: «Deixa, a veure si ve Elies a salvar-lo». Però Jesús tornà a cridar amb tota la força, i va expirar.

Llavors la cortina del santuari s'esquinçà en dos trossos de dalt a baix; la terra tremolà, les roques s'esberlaren; els sepulcres s'obriren, i molts cossos dels sants que hi reposaven van ressuscitar. Sortiren dels sepulcres i, després de la resurrecció de Jesús, van entrar a la ciutat santa i s'aparegueren a molts. El centurió i els qui amb ell custodiaven Jesús, veient el terratrèmol i tot el que havia passat, van agafar molta por i deien: «És veritat: aquest era Fill de Déu». També hi havia allà moltes dones que s'ho miraven de lluny estant. Havien seguit Jesús des de Galilea i li prestaven ajut. Entre elles hi havia Maria Magdalena, Maria, mare de Jaume i de Josep, i la mare dels fills de Zebedeu.

Arribat el capvespre, vingué un home ric d'Arimatea, que es deia

Josep i era també deixeble de Jesús. Aquest anà a trobar Pilat per demanar-li el cos de Jesús, i Pilat va manar que l'hi donessin. Josep prengué el cos, l'embolcallà amb un llençol per estrenar i el va dipositar en un sepulcre nou, que ell s'havia fet tallar a la roca. Després va fer rodolar una gran pedra a l'entrada del sepulcre i se n'anà. També eren allà Maria Magdalena i l'altra Maria, assegudes enfront del sepulcre.

El dissabte, l'endemà del dia de la preparació, els grans sacerdots i els fariseus es reuniren i anaren a trobar Pilat per dir-li: «Senyor, ens hem recordat que aquell impostor, quan encara vivia, va dir: ‘Al cap de tres dies ressuscitaré’. Dóna ordre, doncs, que assegurin el sepulcre fins al tercer dia, no fos cas que els seus deixebles vinguessin a robar el cos i després diguessin al poble: ‘Ha ressuscitat d'entre els morts’. Seria una impostura pitjor que la primera». Pilat els digué: «Aquí teniu una guàrdia. Aneu al sepulcre i assegureu-lo tan bé com sapigueu». Ells anaren al sepulcre i l'asseguraren segellant-ne la pedra de l'entrada i posant-hi la guàrdia.

«¿Tu ets el rei dels jueus?»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui se'ns convida a contemplar l'estil de la reialesa del Crist salvador. Jesús és Rei, i —precisament— al darrer diumenge de l'any litúrgic celebrarem Nostre Senyor Jesucrist Rei de tot el món. Sí, Ell és Rei, però el seu és un «Regne de veritat i de vida, Regne de santedat i de gràcia; Regne de justícia, d'amor i de pau» (Prefaci de la Solemnitat de Nostre Senyor Jesucrist Rei). Reialesa sorprenent! Els homes, amb la nostra mentalitat mundana, no hi estem acostumats.

Un Rei bo, mansuet, que mira el bé de les ànimes: «La meva reialesa no és d'aquest

món» (Jn 18,36). Ell deixa fer. Amb to despectiu i burleta, «el governador el va interrogar: ‘¿Tu ets el rei dels jueus?’. Jesús li respongué: ‘Tu ho dius’» (Mt 27,11). Més burla encara: Jesús és parangonat amb Barrabàs, i la ciutadania ha d'escollir l'alliberament d'un dels dos: «Qui voleu que us deixi lliure, Barrabàs, o Jesús, l'anomenat Messies?» (Mt 27,17). I... prefereixen Barrabàs! (cf. Mt 27,21). I... Jesús calla i s'ofereix en holocaust per nosaltres, que el jutgem!

Quan poc abans arribà a Jerusalem, amb entusiasme i senzillesa, «molta gent va començar a estendre els seus mantells pel camí; d'altres tallaven branques dels arbres i encatifaven el terra. La gent que anava davant d'Ell i els qui seguien darrere cridaven: ‘Hosanna al Fill de David! Beneït el qui ve en nom del Senyor! Hosanna a dalt del cel!’» (Mt 21,8-9). Ara, però, els mateixos criden: «‘Que el crucifiquin!’». El governador replicà: ‘Però quin mal ha fet?’. Ells cridaven encara més fort: ‘Que el crucifiquin!’» (Mt 27,22-23). «‘¿Al vostre rei, haig de crucificar?’». Els grans sacerdots respongueren: ‘No tenim cap altre rei fora del Cèsar’» (Jn 19,15).

Aquest Rei no s'imposa, s'ofereix. La seva reialesa està amarada d'esperit de servei. «No ve per conquerir la glòria, amb pompa i fastuositat: no discuteix ni alça la veu, no es fa sentir pels carrers, sinó que és mansuet i humil (...). No escampem davant d'Ell ni branques d'olivera, ni tapissos o vestits; vessem-nos nosaltres mateixos al màxim possible» (Sant Andreu de Creta, bisbe).